

Välkommen att möta Karlstads stift - som det formats för att möta framtiden.

Hösten ger oss tid till eftertanke och stillhet. Från Kroppefjäll i Dalsland ser jag Vänerns vatten och i fjärran skymtar jag Kinnekulle med sin välbekanta siluett.

Det var i Skalunda kyrka vid Kinnekulle som dalslänningarna samlades till gudstjänst efter kristendomens ankomst till vår del av landet. Skalunda kyrkas västportal kallas än i dag för Dalslandsporten. Efter en plötslig storm, då många båtar förläste, fick Dalsland sina första kyrkor. Bolstads kyrka, inte långt från israndbildningen Hjortens udde, kan dateras till 1140-talet. På andra sidan Väneren blir moränryggen åter synlig i det spiksmala Hindens rev. Det var sjövägen över Dalbosjön, Vänerns sydligaste del, som skapade möjligheten att bilda församlingar med Väneren som innanhav i dåvarande Skara stift. I dikten ”Kyrkbåtarna kom i ottan” beskriver Arne Appelqvist, Lidköping de vådliga färderna över Dalbosjöns vatten, men också deras längtan efter att höra Guds ord. (Se omstående sida.)

Under år 2022 vill Stiftshistoriska sällskapet göra en historisk exposé gällande stiftets historia. Vi påtalar förändringar som ägt rum och samtidigt påminna om att vi alla hör samman i en världsvid kyrka. Karlstads stift har funnits i 375 år och dess biskopar i stiftet under 250 år. Boken om Dömle stiftsgård berättar om nya generationers inspiration att dela vårt kristna arv.

När detta skrivs har ärkebiskop Antje Jackelén nyss lagt ned biskopsstaven i Uppsala domkyrka. Hon tackas med orden ” Du har nu fullgjort ditt uppdrag. Gå i frid.” Det är inte stift och biskopar som är kyrkan, det är alla tillhöriga och troende som bär gemenskapen, eller som ärkebiskopen uttrycker det i sin predikan ”tillsammans är grejen”.

Med bidrag från förra biskopen i Karlstad Bengt Wadensjö och kyrkoherde emeritus tillika ordförande i Skara stiftshistoriska sällskap Johnny Hagberg vill Stiftshistoriska sällskapet i Karlstad uppmärksamma stiftets dubbla jubileum. Med sitt bidrag belyser Bengt Wadensjö hur biskopsrollen skiftat genom tiderna beroende på stora samhällsförändringar, förändrade förutsättningar för församlingslivet och ämbetsinnehavarnas personlighet. Johnny Hagberg skapar med sitt bidrag ett porträtt av en av många namnkunniga personligheter i stiftets biskopslängd. Stiftsprosten Inge Bredin klargör det tidiga kyrkliga förhållandet mellan Västergötland, Dalsland och Värmland. Ett varmt tack för er medverkan!

Margareta Olsson
Ordförande i Stiftshistoriska sällskapet
Redaktör för Årsskriften

Kyrkobåtarna kom i ottan

1.

De rodde ut i Dalbons vilda vatten
bort mot en okänd kust i okänt land
Och deras facklor flammade i natten
likt lägereldar vid en fjärran strand
De bars av Löften som en gång var givna,
som gav dem kraft om natten än var sen,
av Ord som länge sen i tro var skrivna
om det som hade hänt en gång Galileen

2.

Då stjärnors tecken syntes över Flarken
vid silhuetten av ett skogklätt berg,
de rodde fram att trampa Himlaparken
i gåtfullt ljus med silvrets vita färg
Till fågelsträckens brus av vilda vingar
och vågors slag mot holmar och mot näs
steg madens dimma upp i vida ringar
och gav sin fukt åt blommor och åt ängars gräs

3.

När bleka stjärnor slocknat över gatten
och morgonrodnad stigit över Klitt,
gled kyrkobåtar in mot lövskogs-kratten
vid skärgårdsbränningar som glänste vitt
Från välkomsteldar hördes ottesången
och kyrkoklockor ringde in till helg
Vid dalbodörr där lyste blomsterfången
och gav åt kyrkan Vänerhavets blåa färg

4.

Vi längtar dit, vi längtar att få höra
om allt som hänt vid vågsam kyrkbåtsfärd
Om tro som fullt vårt hjärta kan beröra
och bringa freden, friden till vår värld
Och nu som då vi vandrar invid stränder
och blickar bort mot Dalslands blåa rand
I drömmen syns en kyrkobåt där fränder
i Psalm besjunger Herrens verk i Vänerland

Text: Arne Appelqvist, Lidköping